

[Økonomiministeren.]

ner med, at prisudviklingen vil komme op i de to cifrede procenttal i 1974, må jeg skønne, at det desværre nok ikke kan stilles i udsigt, at disse 15 pct. skulle være noget overdrevet skøn.

Så er der betalingsbalancen, og det er klart, at her er konjunkturoversigtens skøn usikkert og afgivet med megen betænkelighed. Der står ikke 7 mia kr., men der står en formulering om, at et underskud på det dobbelte af det, man venter det blev til i 1973, må anses for ganske sandsynligt. Det svarer til omkring 7 mia kr., men der ligger deri, at usikkerheden på dette tal er betydelig.

På den anden side ville den olieprisstigning, vi med meget stor sikkerhed må regne med at skulle betale igennem 1974, alene betyde, hvis den slog igennem på uændrede mængder, en forøget importudgift på omkring 7 mia kr., fra omkring 3½ mia kr., som det var i 1972, op til noget i retning af 10½ mia kr. Selv om man forudsætter mindre køb end normalt af olie både på grund af de begrænsninger, vi nu er ude for, og på grund af besparelser, som året igennem vil komme på grund af de højere priser, kan der da let komme en belastning på 5 mia kr. på betalingsbalancen fra den kant alene, og det vil altså sige, at så må den øvrige betalingsbalance vise sig at blive bedre, end den blev i 1973, hvis vi skal holde os omkring et underskud af en størrelsesorden på 7 mia kr.

Jeg skal om et øjeblik vende tilbage til de finansieringsproblemer, det kan forvolde, men jeg vil gerne sige med hensyn til beskæftigelsen, at man tør vel håbe, at virkningerne af den direkte mangel på olie snart kan overstås. Det kan imidlertid ikke skjules, at eksportens muligheder tegner sig noget usikre frem igennem 1974. Jeg tror, det var fremskridtspartiets ordfører, hr. Gede, der udtalte, at han følte sig sikker på, at der ikke var nogen lande, der i anledning af det, der nu skete, ville begynde at føre en politik, der ville dæmpe deres indførsel, for det var — og det er der også andre ordføre-

re der har sagt — en situation, som alle lande havde fælles.

Jeg vil nu gerne sige, at man ude i internationale institutioner og i andre lande ikke vurderer den situation med nogen særlig tryk fornemmelse. Jeg vil gerne sige, at jeg i går eftermiddags og i aftes deltog i nogle forhandlinger i Rom, som blev ført i forbindelse med møder, der finder sted i disse dage omkring reformarbejdet vedrørende Den internationale Valutafond. Der fik jeg et meget stærkt indtryk af, at man i internationale organisationer, dels i valutafonden, dels i OECD, faktisk frygter alvorligt for, at en hel del af de industrialiserede lande, når de i marts, april, maj får nogle handelsbalancetal, som de ikke er vant til at se, som de aldrig har set magen til, på grund af de voldsomme olieprisstigninger, meget vel kan foretage foranstaltninger, der kan få uheldige virkninger for den internationale handel. Man udtrykker sig sådan, at der skal et ganske stort mål af international vilje og evne til samarbejde til, hvis man skal undgå foranstaltninger fra de enkelte landes side, der kan føre til en alvorlig nedgang. Vi må desværre sige, at klimaet for et sådant effektivt internationalt samarbejde ikke i disse måneder er det allergunstigste.

Jeg vil da også føje til, at for de ikke-olieproducerende u-landes vedkommende står man i en ligefrem katastrofal situation. På disse landes eksportmarkeder er det vel næsten uundgåeligt, at der vil komme foranstaltninger, som også vor industri risikerer at skulle op imod. I det hele taget kan man vel sige, at denne helt uhørte omvæltning, der med en sådan pludselighed er kommet også i indkomstfordelingen i verden, betyder en voldsom, pludselig stigning i den internationale opsparing, fordi de arabiske lande simpelt hen ikke vil være i stand til at bruge denne vældige tilstrømning af likvide midler, som de vil få i 1974, og det virker dæmpende på den internationale produktion og omsætning.

Jeg skal da føje til, at et betalingsbalancunderskud af den størrelsesorden, der her